

daglig see? Jeg vil spørge: hvorledes skal Staten forsvare, at den af Billighedshensyn her eftergiver Enken efter en Embedsmand, som i sin Tid har havt store Indtægter af Staten, en ikke ubetydelig Sum, naar vi see Huse og Giendele satte til Auction paa Grund af en ubetydelig Skatterestance? Jeg vil spørge: er det Noget, der kan gjøres den menige Mand og Folket i det Hele begribeligt, at det er billigt at tage fra den Fattige og ikke at tage, hvad der skyldes af, og hvad der er givet den Rige? Man tager den Fattiges sidste Dyne, hans Kjedel, hvori han koger sin Mad, thi det har jeg selv seet; jeg vil spørge: er det da rigtigt og billigt af os her at sige: tag ikke disse 1700 Rbd. fra denne Enke eller fra denne Mandes Bo; thi saa bevirke vi, at hun ikke faaer eftergivet endeel flere Penge, som Boet skylder til andre Stiftelser? — og er det rigtigt, naar det ovennævnte er oplyst, at den Mand, som staaer i Spidsen for disse andre Stiftelser, vil sørge for, at hun ikke kommer i nogen trængende Stilling? Vi have taget Billighedshensyn, og man skal ikke forekaste os Ubillighed, fordi vi holde paa, at der skal være en Rettefærd, hvorefter vi skulle gaae i Sager af denne Art. Dersom jeg ikke havde den fuldkomneste Overbeviisning om, at det var en retfærdig Ting, vi her ville foretage os, og som jeg har udtalt mig for, saa skulde jeg gjerne tie stille; det kunde aldrig falde mig ind at staae op og tale imod en Enke for en Grilles Skyld, eller fordi det andet Thing havde behandlet en Sag paa en urigtig Maade. Naar hun vilde komme til at lide derved, vilde jeg maaske lade være at stemme, for ikke at komme i Strid med mig selv, men jeg skulde ikke aabne min Mund, for at gjøre hende eller nogen anden Livet suurt. Naar der derimod staaer Kjendsgjerninger af den Art, som jeg nylig har nævnt — og jeg har selv seet de nævnte Rekvister ligge i Sognefogdens Stue, og jeg har spurgt: hvorfra er det kommet? og det er sagt, det er en Huusmands Dyne og Kjedel, og det er taget, fordi han ikke kunde betale den Skat, han skulde betale —, og naar jeg læser i Aviserne, at Gaarde og Huse sættes til Auction, paa Grund af, at man ikke kan udrede en Skat, som er en lille Sum imod det, hvorom der her er

Tale, naar jeg altsaa seer, at en Familie for en lille Sums Skyld skal jages fra Huus og Gaard, saa spørger jeg, om det er rigtigt at bygge saa stærkt paa, at der skal vises Billighed i en Sag som denne. Jeg kan ikke indsee, at der er vist nogen Ubillighed fra vor Side, jeg kan kun indsee, at, dersom man kalder det Ubillighed, saa kan Staten aldrig i sine Dage forsvare, at den behandler de Skatteydere, der komme til at staae til Restance, saaledes, som den behandler dem. Det er et Hensyn, som De Herrer, der have fremkaldt denne Uttring fra min Side, skulde have taget i Betragtning, før de besyldte os for Ubillighed.

Den ærede Finanzminister har anført adskillige formelle Grunde for, at vi skulde vedtage Lovforslaget saaledes, som det er kommet fra det andet Thing. Det forekommer mig, at Bemærkninger af denne Art vilde have havt mere Frugt, hvis de vare fremkomne i det andet Thing. Det var allerede paa Heldingen med Sessjonen, da Sagen var for i det andet Thing; man maatte vente sig, at dette Thing dog maatte have havt sine gode Grunde til at vedtage det, som det vedtog, og at det altsaa ikke lettelig gif hen og forandrede sit Votum. Jeg troer derfor, at, naar Landstinget havde hørt denne Art Betænkkeligheder fra Regjeringen, saa vilde det maaske have været mere villigt til at gaae ind paa, hvad jeg ved blev bragt i Forslag derinde, nemlig at vedtage Loven, naagtet disse to Poster gif bort, og man vilde da maaske ikke af saadanne bare sine formelle Hensyn, som man der tog, have udsat sig for, at Loven blev standset. Jeg erklærer, at, dersom den standses, saa er Skylden derfor ikke at søge hos os, men den er at søge i det andet Thing, hvor man paa Grund af slige Finesser eller af slige fine Hensyn som det, om denne Lov var en saadan uoverførelig Genhed, eller om hver Paragraph var at betragte som Noget, der godt kunde komme til at staae som en Heelhed for sig. . . .

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand gaaer altsor vidt i at betragte, hvad der er passeret i Landstinget; saalænge den ærede Rigsdagsmand opholdt sig ved Raisonnementet i den trykte Betænkning, har jeg ikke villet fremsætte nogen Erindring; men, naar den